

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

Rob Verreycken

tegen

Gazet van Antwerpen

Met een brief van 29 april 2021 dient de heer Rob Verreycken een klacht in tegen Gazet van Antwerpen. Aanleiding is een artikel van 24 april onder de titel *Portret. Zo grootvader, zo vader, zo zoon? Hoe de familie Verreycken sinds de jaren 60 in opspraak komt*. Redactiemanager Toon van den Meijdenberg van Mediahuis antwoordt met een brief van 29 juni 2021.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft via videoconferentie een hoorzitting gehouden op 25 oktober 2021. Rob Verreycken woonde de hoorzitting bij. Voor Gazet van Antwerpen was Toon van den Meijdenberg aanwezig.

DE FEITEN

Naar aanleiding van een rechtszaak tegen Gunnar Verreycken belicht het artikel zijn vader Rob Verreycken, gewezen Vlaams parlementslicid voor Vlaams Belang, en zijn grootvader Wim Verreycken, gewezen senator voor het Vlaams Blok. Gunnar Verreycken moest voor de correctionele rechtbank verschijnen wegens het uitbrengen van de Hitlergroet in het Fort van Breendonk.

Volgens het artikel zag de advocaat van Gunnar Verreycken een verklaring voor de feiten in zijn opvoeding en verwees hij op de zitting naar ‘politieke socialisatie’, een combinatie van opvoeding, school, jeugdbeweging en andere plekken waar hij het extreemrechtse gedachtegoed meekreeg. De journalist noemt vader en grootvader Verreycken allesbehalve onbesproken figuren die zelf ook in aanraking kwamen met het gerecht. In verband met Rob Verreycken verwijst ze naar een geseponeerde zaak uit 2004, in de aanloop naar de parlementsverkiezingen, van fysiek geweld op straat tegen zijn (ex-)vrouw. Verder naar een incident waarbij hij een fotograaf van de politie zou hebben geslagen, het uitschelden van buurttoezichters voor ‘vuile makaken’, een incident met een huurster waarvoor hij werd vrijgesproken maar waarbij de rechter zijn gedrag ‘deontologisch laakbaar’ noemde, fysiek geweld tegen een PVDA-politicus waarvoor hij werd veroordeeld en het feit dat hij als advocaat Holocaustontkenner Siegfried Verbeke verdedigde. In 2006 nam hij ontslag uit de Antwerpse gemeenteraad en het Vlaams Parlement na een incident waarbij hij een N-VA-vlag vertrappelde met de mededeling: ‘ik pis erop’. Het artikel vervolgt dat hij in 2014 aan de slag ging voor niet-fractiegebonden Europese parlementsleden zoals Udo Voigt van de Duitse neonazistische partij NDP.

Verder komt grootvader Wim Verreycken ter sprake en schrijft de journalist dat het geen toeval is dat uitgerekend (klein)zoon Gunnar de Hitlergroet bracht in het Fort van Breendonk, wiens advocaat bevestigde ‘dat bepaalde politieke ideeën en overtuigingen overgingen van grootvader op vader op zoon’. Het artikel laat ook Rob Verreycken aan het woord die de

vraag stelt 'of zijn zoon naar Syrië is getrokken om mensen het hoofd af te snijden en verder geen commentaar wenst te geven aan de leugenpers'.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAGER zegt dat het artikel irrelevant en misleidend is, ongegronde beschuldigingen bevat en zijn privacy schendt.

Het artikel is geschreven naar aanleiding van een daad die de zoon van klager als onbezonnen jongeman heeft gesteld en waarvoor hij voor de rechter moest verschijnen. Het is niet uitzonderlijk dat kinderen in de problemen komen, maar de pers is in zulke zaken met recht en reden terughoudend omdat ouders niet verantwoordelijk zijn voor wat hun kinderen doen. De zoon was bovendien meerderjarig toen hij de Hitlergroet uitbracht. Klager was niet bij deze daad betrokken.

Het hele artikel hangt op aan één element uit het pleidooi van de advocaat van de zoon, waarin die sprak over 'politieke socialisatie'. Daarmee bedoelde hij dat, als een jongeman in een bepaald milieu opgroeit, het voor hem soms moeilijk is om de grens te zien tussen wat aanvaardbaar en wat niet aanvaardbaar is. De advocaat heeft niet gezegd dat de zoon het neonazisme heeft geleerd van zijn vader en grootvader. Hij sprak over rechts Vlaams nationalisme, maar zei niet dat neonazigedrag of Hitlergroeten zijn doorgegeven in de familie. Dat is een verdraaiing van het pleidooi.

De journalist schrijft dat de zoon van klager in de problemen kwam door foto's die werden genomen met een smartphone, iets waarvan klager en zijn vader nooit last hadden omdat er toen nog geen smartphones bestonden. Daarmee insinueert ze dat ook klager en zijn vader de Hitlergroet hebben uitgebracht. Dat is een ongegronde beschuldiging.

Het is irrelevant om in het artikel terug te komen op de private echtscheiding van klager in 2004. De berichtgeving over de echtscheiding was toen al omstreden en klager is in dit dossier volledig vrijgesproken. Hij bekleedt ook al tien jaar geen publiek mandaat meer. De passage over de echtscheiding heeft geen enkele actuele relevantie en schendt het privéleven.

Klager heeft twintig jaar geleden als eigenaar een discussie gehad met een huurster die huurachterstand had. Zij stapte naar de pers, maar ook in die zaak is klager vrijgesproken. De journalist rakelt die zaak enkel op om het narratief te onderbouwen hoe verdorven klager wel zou zijn. Ook dat verhaal heeft geen actuele relevantie en schaadt het privéleven.

De journalist schrijft dat klager als advocaat een negationist heeft verdedigd. Een advocaat mag evenwel niet vereenzelvigd worden met de daden van zijn cliënt. Ook deze passage is louter stemmingmakerij om, zonder bewijs, het narratief te versterken dat klager een neonazi zou zijn, wat een ongegronde beschuldiging is.

De verwijzing naar het incident met de N-VA-vlag stelt het vertrek van klager uit het Vlaams Parlement in 2006 verkeerd en misleidend voor. Klager kreeg in die periode persoonlijke tegenslagen te verwerken en beëindigde zijn mandaat vrijwillig. Andere beweringen over zijn ontslag berusten op leugens en zijn ongegronde beschuldigingen.

De passage over het werk van klager in het Europees Parlement is niet correct. Klager werkt voor het secretariaat van de niet-fractiegebonden parlementsleden. Die wisselen na elke

verkiezing en hebben de meest uiteenlopende ideologische achtergrond. De journalist kiest er één lid uit dat volgens haar behoort tot een neonazistische partij om zo het narratief te onderbouwen dat klager ook wel een neonazi zal zijn, wat een ongegronde beschuldiging is.

Het artikel vermeldt de volledige naam van klager en zijn zoon. Blijkbaar geldt de regel om voor verdachten alleen de initialen te vermelden enkel voor terroristen en drugdealers en niet voor Vlaams-nationalisten, zegt klager. Zo besteedt de krant ook geen aandacht aan families van linkse politici die in opspraak komen met corruptie of drugsdelicten, maar gaat er wel aandacht naar families met een rechtse en Vlaams-nationale achtergrond. Dat is geen journalistiek maar propaganda en betekent een schending van de journalistieke deontologie.

Ten slotte verwijst Gazet van Antwerpen voor een aantal passages naar Wikipedia en eerdere artikels in andere media, wat getuigt van luiheid en copy-paste journalistiek.

GAZET VAN ANTWERPEN zegt dat de basis van het artikel ligt in de verdediging van de advocaat van de zoon van klager voor de correctionele rechtbank.

De aandacht voor de familie van klager ligt in het verweer van de advocaat van zijn zoon. Zowel in zijn pleidooi als in een telefoongesprek met de journalist achteraf riep de advocaat de opvoeding van de zoon in als verantwoording voor de gepleegde feiten. Op de zitting sprak hij over politieke socialisatie. In het telefoongesprek bevestigde hij dat bepaalde politieke ideeën en overtuigingen overgingen van grootvader op vader op zoon. Als een advocaat voor een rechtbank inroept dat iemand in een extreemrechts milieu is opgegroeid en daardoor zo is gemodelleerd, dan hebben de media het recht om daar dieper op in te gaan door de familie waarin die opvoeding plaatsvond van nabij te belichten. De insteek van het artikel is dan ook logisch en komt duidelijk naar voren in de aanhef en de laatste paragraaf.

Uit het artikel blijkt dat de zoon van klager het extreemrechtse gedachtegoed in zijn jeugd op allerlei manieren meekreeg. Er staat niet dat klager zijn zoon heeft aangemoedigd om de Hitlergroet te brengen of het neonazisme te omarmen. Maar het feit dat zijn zoon met de extreemrechtse groep Right Wing Resistance het memoriaal van Breendonk bezocht en de andere bezwarende elementen die het parket aantrof bij een huiszoeking, kunnen niet worden weggewuifd als jeugdige onbezonnenheid, zoals klager aanvoert.

De vermelding dat er ‘in de tijd van vader Rob en grootvader Wim nog geen smartphones waren’ is een opstap naar de vaststelling ‘dat de rechtbank ook voor hen geen onbekend terrein was’. De journalist suggereert daarmee niet dat klager zelf de Hitlergroet bracht.

De feiten rond de echtscheiding van klager haalden destijds een ruime pers en veroorzaakten veel deining omdat ze zich voordeden in de aanloop naar de parlementsverkiezingen, waarvoor klager zich opnieuw kandidaat had gesteld. De journalist vermeldt bovendien dat, en waarom, de zaak geseponneerd werd. Bovendien wordt de echtscheiding vermeld op de eigen website van klager en ook op Wikipedia, waartegen klager nooit bezwaar heeft aangetekend.

De passage over het incident tussen klager en een huurster is correct en vermeldt dat klager werd vrijgesproken. Aangezien de rechter aangaf dat het gedrag van klager ‘deontologisch laakbaar’ was, mag dit feit vermeld worden. Het waardeoordeel van de rechter blijft relevant.

In de context van het artikel is het relevant om te herinneren aan het feit dat klager als advocaat een van de bekendste negationisten van Vlaanderen heeft verdedigd. Een advocaat kan nooit worden gelijkgesteld met zijn cliënt, maar hij kan er wel voor kiezen in een bepaald dossier wel of niet op te treden. De verwijzing naar het optreden van klager voor een Holocaustontkenner is relevant, maar impliceert niet dat klager zelf een neonazi zou zijn.

De beschrijving van het incident met de N-VA vlag strookt met wat daarover in andere media verscheen. Het artikel poneert geen oorzakelijk verband tussen het incident en het ontslag van klager uit het Vlaams parlement. Het geeft wel aan dat het ontslag gebeurde na dit incident.

De informatie over de huidige tewerkstelling van klager in het Europees Parlement komt van zijn eigen weblog, waar letterlijk staat dat klager werkt 'in het Europees Parlement voor de niet-fractiegebonden Europese Parlementsleden, waaronder NDP-verkozene Udo Voigt'. Die weblog stond nog online op het moment dat het artikel gepubliceerd werd.

Er is geen sprake van een inbreuk op de richtlijn over identificatie van verdachten. De Hitlergroet van de zoon van klager werd gefotografeerd en door een kompaan verspreid op internet. Er was geen discussie mogelijk over de feiten, zijn schuld stond vast en het maatschappelijk belang van het proces kan niet worden geminimaliseerd.

De krant moet zich niet verantwoorden over berichtgeving in andere dossiers. Bovendien is het verwijt dat de krant met twee maten en gewichten werkt absoluut niet ernstig. Als een politicus of kinderen van een politicus strafbare feiten plegen, zal Gazet van Antwerpen daarover verslag uitbrengen zoals andere media dat doen.

De journalist heeft klager gecontacteerd voor een reactie, waarbij die er zelf voor koos om niet duidelijk afstand te nemen van de feiten, maar enkel de vergelijking maakte met moslimterrorisme om zo de feiten te minimaliseren.

BESLISSING

Klager noemt een aantal passages uit het artikel irrelevant. De journalist en de redactie zijn evenwel vrij in de selectie van nieuws en in het bepalen vanuit welke invalshoek en in welke context ze een onderwerp belichten. Dat behoort tot de redactionele vrijheid.

Het artikel verwijst naar een aantal rechtszaken en incidenten waarbij klager betrokken was. Waar het gaat over rechtszaken vermeldt de journalist duidelijk de afloop ervan, met name seponering, vrijspraak of veroordeling. Er is in dat opzicht geen sprake van ongegronde beschuldigingen. Hetzelfde geldt voor andere passages waarvan klager zegt dat ze insinueren dat hij een neonazi zou zijn of zelf de Hitlergroet zou hebben gebracht. Dat staat niet in het artikel en er is geen sprake van ongegronde beschuldigingen, noch in het loutere feit dat de journalist bepaalde feiten en gebeurtenissen vermeldt, noch in de manier waarop ze dat doet.

Het artikel schendt het privéleven van klager niet. Klager is als gewezen Vlaams parlements lid en gemeenteraadslid een publiek figuur. De verwijzing naar burgerlijke en strafrechtelijke procedures waarin hij betrokken was en die eerder vanwege zijn publieke status in de pers aan bod kwamen, betekenen geen schending van het privéleven. Hetzelfde geldt voor de vermelding van de naam van klager in verband met de rechtszaak tegen zijn zoon. De verwijzing van de advocaat van de zoon naar 'politieke socialisatie' en 'opvoeding' refereert duidelijk aan klager en zijn vader. De rechtszaak over het uitbrengen

van de Hitlergroet is van gewichtig maatschappelijk belang en de feiten daaromtrent worden niet betwist. In die context is de vermelding van de naam van klager en zijn zoon, die overigens zelf geen klacht indiende tegen zijn naamsvermelding, geoorloofd.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is ongegrond.

Brussel, 18 november 2021